

Торбин брат

Степан Руданський

Докучило підшивати
Подертії сита,
Пішов циган молотити
За торбину жита.

Пішов таки недалечко —
До свого сусіда...
От молотить та й молотить
Зрання до обіда.

Перекинув, може, з копу,
Хтів би й попоїсти,
Та господар, як на збитки,
Не дає і сісти.

То наймита з ним поставить,
А то сам молотить.
Потягає бідний циган,
Аж піт з нього котить.

Перекинув копи зо дві,
Ба вже і смеркає.
"Чи не годі з нас, панотче?" —
Сірома питає.

І господар спочив добре
Та й до нього каже:
"Помолотим іще трохи,
Заким сонце ляже".

Знов молотить бідний циган,
Аж піт з нього котить,
Виглядає поза хату,
Ба вже й місяць сходить.

Іскривився сіромаха,
Спину нагинає.

"Чи не годі з нас, панотче?"

"Або що?" — питає.

"Та щось,— каже,— не то світить

Край ваших віконців!"

"Як-то,— каже,— не то світить?..

Та ж то братик сонців!"

Коли братик — так і братик,

Нічого чинити;

Мусив бідний циганюга

Всю ніч молотити.

На другий день той із хати,

А циган у хату.

"А, здоровенькі, панотче!

Чи не можна б плату?"

"Можна,— каже,— чом не можна,

Як не дати плати?

Ходім,— каже,— до засіка,

Будем насипати".

Прийшов циган до засіка,

Торбу підставляє.

Пішов гарнець, пішов другий.

"Чи годі?" — питає.

"Насипайте іще",— каже,—

Сипле той і п'ятий.

Ба вже сипле і дев'ятий.

"Чи не годі, брате?"

"Ні, не годі!" Насипає

Цілу мірку жита.

Коли гляне — аж там торба

До мішка пришита.

Іскривився пан господар,

Голову схиляє.

"Чи не годі із вас, куме?"

"Або що?" — питає.

"А щось,— каже,— ваша торба
Та підшита чорним..."

"Підшитая?.. Насипайте!..

Таж то братик торбин!"